

UNIVERSUL LITERAR

SARBATORIREA EROULUI GRIGORE ION. — (Vezi explicația).

SCHIMNICIE

Adie clopotul în turle
bătrânei mândrit și curg
aici de măhnoare zvonuri
în pacea tristului amurg.
Pe muchia codrului din preajmă
privirea soarelui s'a stins,
și tremură frunzișul veșted
în reci înfiorări de plâns.
Se nălță trâmbe mari de ceață
din poala dealului umbrit
și se împinzesc contopitoare
asupra tainicului schit.
Tânguitorul glas de toamnă
și umbra rețelilor păveri
plutesc răsărite prin cuprinsul
lăcasului de mângâeri.
Străbate palidă prin ceață
lumina micilor chilii —
ca licărirea unor vise
în suflet plin de nostalgii!

De mult s'a mântuit vegherea
și doarme-acum bătrânul schit —
ci numai zvonul toamnei trece
în aurări spre înfinit.
Prin ferestruia vechei turle
răzbate vântul când și când,
și se aude fierul toacel
a jale par'că suerdând.
Din bezna nopții răvășită
pe ntins, în orele târzii,
o dungă sură mai arată
sărugu nchiselor chilii.
Cum nu se-aude nici un sgomot
De-al lumii 'n care viețuim —
mă 'nvinge jalnică părere
a unui chip de țintirim...
Atâtea suflete înfrânte
De-amarul pățimirii noastre,
încearcă liniștea pierdută
cu privigherile sihastru.
Iar leac al dorurilor toate
închise 'n inimă ca 'n mormânt,
li-l mângâerea ce le-aduce
puterea sfântului cuvânt.
Nici moartea n'are rost, nici viața
când amândouă sunt lămești, —
dorința lor de totdauna
e raza ochilor cerești.
Și cum li'l cunoscută taina
deseriăciunilor dintâi,
atât de pașnic pune capul
pe cel din urmă căpătâi...

Dar, nu-ți păcat de tinerețea
ce-ți înflorește 'ntâia oară,
s'o sacrifici Divinității,
când știi că tot ea te omoară!
Ci, de nu juri credință legii,
atât de mare vina nu e —
și prea plăcută e ispita
credința ca să nu-ți răpue.
E iânăr sângele și fierbe,
iar gândul, rătăcit, se duce,
Zadarnic adăpost mai caută
în sfânta Trinității cruce!
Intâitul pas pe clin, îndeamnă
cât mai de grabă să coborî —
un dor infaptuit odată,
il jinduești de-atâtea ori!..
Jertfitul tinereții nu e
în legea mântuirii scris...
De-aceia mă atras dorința
înfaptuirii unui vis.
Craiova P. Lișteavă.

IMPĂRATEASA TEODORA

„Din altarul zeilor anticilor a luat omul focul și prin el a aprins o lumină vecinică în templul Nazarineului”, își începe cunoscuta scriitoare maghiară Cecilia de Tormay un recent foileton, publicat în marele ziar „Pester Lloyd”, și apoi continuă: Și lumina ardea de mai bine de 500 de ani.

Sub flacăra ei luminoasă se schimbă lumea întreagă.

Ca un mort palid și jefuit zăceș Atena grecilor la țărnuțul mării albastre. Roma celor 7 coline și a celor șapte regi era acum un vasal subjugat. Alexandria căzu. Ierusalimul fu ajuns de soartă.

Bizanțul deveni capitala lumii. Și acolo în cetatea orientală de lângă Marea Neagră, trăia pe vremea aceea o fată care se numea Teodora. Ea văzu lumina zilei sa în insula Cipru sau în Bizanț, în primii ani ai veacului al șaselea după nașterea Domnului.

Tatăl ei, Acacius, era ursar în hipodrom. Despre mama ei se știe prea puțin.

Surorile ei, Comitona și Anastasia, două fete din circ, își trafica frumusețea în mahalaua din Embolon.

Mica Teodora suferea de foame și de frig și hoinărea prin cârciumile din port.

Bizanțul era pe vremea aceea o-

O ANIVERSARE REGALĂ

M. S. REGINA ELISAVETA care a implinit la 16 Decembrie cor. 68 de ani.

rașul desfrăului și al luxului nebun, precum și al mizeriei întunecate.

Viața flutură în mlaștinile dintre hipodrom și biserică. Multimea bizantină nu mai voia să vadă în circ numai biruința curagiului și a forței, ci glume picante.

Hipodromul era teatrul răscoalelor sângeroase și al comediilor de bălci. Arderi de cretici, jefuiri de tronuri și alegeri de împărați se petreceau în circ, când sub masca ambelor partide de circ, cea verde și cea albastră, curentele politice dușmane și sectele religioase duceau între ele o luptă ucigătoare.

În ultimele nopți învinse partidul albastru. Acacius, ursarul era unul din aderenții acestuia. Partidul procură fiecei sale intrarea în circ.

Veni ziua în care Teodora se arătă poporului bizantin. Ea era frumoasă și plină de grație. Părul ei negru făcea furor, ca și ochii ei negri ca cărbunele. Ea nu știa nici să cânte nici să danteze. Ea râdea și glumea și se juca cu multimea. Câtă vreme ea se afla în arenă, ochii tuturor bărbaților era ațintiți asupra ei, căci fiica lui Acacius era foarte spirituală și frivolă.

Astfel Teodora cerșea în țărână favoarea aceluiași popor, care mai târziu era să zacă în pulbere în fața ei.

Astfel ea își încercă pentru prima oară puterea. Ea voia să plăcă și plăcu. Ea voia ca multimea să rădă și multimea răsă zgomotos. Ea voia ca în hipodrom să se facă liniște și liniștea deveni atât de mare în cât se auzea zborul păsărilor.

Mii de oameni își reținură respirația, căci acolo jos în nisip Teodora își despletă părul ei negru și începu să mlădieze corpul ei bronzat, în razele aurii ale soarelui.

De odată ea dispăru din Bizanț;

nu se știe fugise de amor sau pentru amor. Urmele lăuate de sandalele ei mici se șterseră și numai basmele povesteau că ea a cutreerat Alexandria, Siria, Paphlagonia și Antiohia.

Când ea se reîntoarse în golful Bosforului, ea era mai frumoasă, mai spirituală și mai săracă de cât ori când.

Dușmanii ei susțineau că a fost în cartierul Embolon.

Poate că sub Porticus o văzu pentru prima oară Upranda, un nepot al împăratului Justinus și care de ja atunci era numit în Bizanț, Justinus. Acesta a fost primul rol pe care soarta l'a jucat în viața Teodorei.

Fieca ursarului apucă acum drumul care duce la tron. Teodora deveni amanta pretendentului la tronul bizantin, și mai târziu soția lui Justinian și apoi împărăteasă. Ea deveni coregenta stăpânului lumii. Și marele legislator nu se căi nici o dată de această alegere. Aceea pe care o îmbrăcase în purpură știu să aprecieze purpura, aceea căreia îi dăduse tronul și diadema, salvă tronul și diadema.

În anul 539 izbucni răscoala în hipodrom. Tronul lui Justinian începu să se clatine. Împăratul și credincioșii săi se adunară la sfat. Pes-te tot era o zăpăceală grozavă și fugă sălbatecă.

Deodată împărăteasa Teodora luă cuvântul:

— Nu mai vreau, zise ea cu mândrie, ca să mă vedeți desbrăcată de purpură. Nu voiesc ca în schimbul unei victii mai lungi să renunț la ea. Dacă tu, o Cesar, voești să scapi de moarte. Aceasta îți va fi ușor. Avem aur, marea e liberă și galerele noastre stau gata. Dar gândește-te că tu,

scăpat de primejdie, te vei căi că în loc de moarte ai ales fuga. Este un vechiu adevăr că tronul este numai un mândru mormânt. Eu însă nu vosc să renunț la acest mormânt.

Și în adevăr împărăteasa Teodora rămase pe tron.

Din ziua aceasta Justinian aprecia spiritul împărătesei, a cărei putere creșcu foarte mult.

Ea ordonă să se clădească orașe, biserici, să se aleagă papi, ea făcea planuri de război și inspira legi, pe cari mai târziu Cesar le declară în „pandetele” și „digestele” sale ca cele mai umane creațiuni ale sale.

Cronicarul Procopius scrie în cartea sa despre Goți: Fieea ei o indemnă să ajute pe femeii, în nenorocire.

Teodora își păstră și în purpură amintirile ei. Ea reclădi orașul Antiochia, distrus de cutremur. În locul vechiului Porticus, unde ea suferise odinioară de foame și frig ea ordonă să se clădească splendida biserică cu hramul Sf. Spiridon. Ea ordonă dărâmarea cartierului rău făcut Embolon și zidi acolo „Mănăstirea pocăinței”, care fu azilul femeilor perdute și pocăite.

Teodora apăru femeia contra puterii nețărnută a soțului. Ea prescrie pedepse grele pentru acei bărbați cari își băteau soțiile cu biciul. Ea a inspirat și legea ca femeile să nu fie internate într-o temniță păzită de bărbați.

Din aceste legi se vede adevărata Teodora, iar nu cea împărăteasă se toasă de sânge, după cum o descriu contemporanele ei invidioase.

Nu în legende, nici în cronică nu jrebue s'o cântăm noi pe împărăteasa Teodora, ci în legile, în discursurile și în religia ei.

Ca și împăratul așa și împărăteasa studia cu mult zel teologia și urmărirea cu fanatism sălbatec pe cretici, pe cari îi preda flacărilor.

Biserica cu care lupta sufletul ei fanatic, o ura și fiindcă ea nu putea s'o omoare, o nimici după moarte. Ea anatemisă pe împărăteasă și-i atribui o influență nefastă asupra religiei.

Date istorice dovedesc că ortodoxul Justinian urma în toate sfaturilor împărătesei, afară de chestiunile religioase. Credința religioasă fanatică a împăratului nu suferă nici o contradicție. Cu toate acestea biserica acuză numai pe Teodora, căreia îi cere socoteala pentru toate păcatele din acea epocă.

Scriitorii scolastici o numeau „demonodora”, cadoul demonului. Teologiei o stigmatiză.

Cardinalul Baronius o numește în analele sale „femea ne bună” și o încarcă de calomnii, cari sunt atât de neadevărate, ca și scrierile lui Anastasie, care numește pe împărăteasa Teodora ucigașa papei Virgilius, ceea ce nu este adevărat, de oarece Teodora nu mai era în viață când a fost asasinat Papa Virgilius.

Totuși nici aceste acușări mincinoase nu ar fi putut predomină adevărul istoric, dacă în ajutorul scriitorilor teologi nu ar fi venit în ajutor o carte care răpi amintirea Teodorei tot ceea ce era omenească și frumoasă.

Această carte suspectă este „Arcana Historie”, pe care opinia publică o atribue lui Procopius, cronicarul lui Justinian.

După 400 de ani dela moartea strălucitului istoriograf bizantin un scriitor spune că acesta a scris și un act secret de acuză groznică, în care a fost murdărite caracterele binefăcătorilor săi, Justinian și Teodora.

Această istorie a găsit-o și a publicat-o Alemanni, la începutul veacului al XVII-lea, așa dar 11 secole de la moartea lui Procopius! Pe manuscris nu se află numele lui Procopius, iar conținutul nu arată stilul cronicarului împărătesc. Cu toate acestea opinia publică a atribuit această scriere („Arcana Historie”) cronicarului Procopius și pe baza aceasta a condamnat pe împărăteasa Teodora.
C. Scurtu.

MILITARI NOSTRI

D-I GENERAL, AL. AVERESCU

Noul șef al statului major general al armatei, d-I general Averescu, este unul din cei mai de văză generali ai no tri. Eșit din front, d-I general Averescu a făcut strălucita sa carieră militară cum puțin ofițeri au făcut-o. Sergent în regimentul Constanța, sublocotenent ieșit din școala de la Bistrița, absolvent al școlii de război, d-I general Averescu a fost trimis în Italia unde a urmat școala de stat major.

Intors în țară, a fost numit director al școlii superioare de război, de unde a trecut la marea stat major ca ajutor al șefului. În această calitate d-I general Averescu a reorganizat în întregime acest serviciu.

Înaintat general, a fost numit apoi comandant al brigăzii de cavalerie de pe lângă corpul III de armată cu reședința la Tecuci și mai târziu a ocupat demnitatea de ministru de război.

Distinsul general a fost adus la marea stat major de la comandamentul diviziei I de cavalerie din Turnu Severin.

În lumea militară se pun în noul șef al marelui stat major cele mai mari speranțe.

DATINE ȘI CREDINȚE

Când vor ieși primăvara mănji înaintea bobocior, nu e timp bun pentru boboci; când se întâmplă contrarul, va fi timp bun și pentru mănji și pentru boboci.

Mama care are copii morți și le dă pe pomana mere și struguri, nu vor fi primite dacă ea va fi mâncat înainte de a fi dat de pomana.

NAȘTEREA LUI ISUS

Tablă istoric religioasă

PERSOANELE:

- IROD, regele Iudăii.
 - UN CENTURION.
 - BALTAZAR.
 - MELCHIOR.
 - GASPAR.
 - DAVID (fiu de păstor).
 - RUTH (mama îndurerată).
- Scena reprezintă un staul de vite. Ingrî, păstori, magi, popor, co- i eu steaua, coruri.

PARTEA I

Centurionul (către Irod).
Stăpâne, proorocit —
Se știe din strămoși —
Ați fost în totdeauna
Șireții și mincinoși.
(Irod cade pe gânduri).

Centurionul (urmând).
Zadarnic stăi pe adămur

FARMEC

Cum s'a făcut că ea mi-e dragă,
S'o spun eu n'ay putea nici cum;
Ci aveam un singur drum spre vale,
Și casa ei mi-era în drum.

Și cum îi dam prin dreptul porții
Ea mi sta mui toldama n prag,
Și până 'n zare ochi-i galesă
Mi-umpleau tot sufletul de drag.

Atâta dor, atâta farmec
În zămbetu-i s'globiu adeva.
Că n fie care clipă gândul
Mi-l troceam până la ea.

Și tot mai mult robii de taina
Acelorăși ispile dulci.
Mi-am rechemat amoru 'n suflet.
Cum chemă pe un copil să-l culci.

Și blând țesându-i un cuib gingaș
Din flori și visuri de noroc.
Mi l'am tot dus, de-atunci, într'una
Să-l cern în șoapta ei de foc.

În cât acum când ea mi dă ochii
Frumoși ca cerul după ploa,
Nu cred să fie 'n lumea toată
Copii mai fericiți ca noi!

P. Dăneșe.

VRĂJITORUL

Se înnoptase de mult și noi nu mai ajunsesem. Caii erau atât de obosiți că abia mergeau.

Începuse a ne fi frică să întărim pe valea aceea și ne întrebam cu groază că, dacă caii vor cădea de oboseală și nu ne-ar putea duce cei puțin în apropierea vreunei colibe, cum aveam să ne putem petrece noaptea în locul acela atât de pustiu. Și ne îngroziam și mai mult norii închiși ce alergau pe cer.

Și ca și cum providența își rădea de noi și mai mult, calul amicului meu Ramiro căzu.

— De acum rămânem aci, imi spusese el cu tonul jumătate glumeț, jumătate serios, scoțându-și piciorul de sub șau.

— Nu se poate; trebuie să găsim vreun adăpost, răspunsei eu îngrozit a rămâne fără adăpost.

— Unde? Și afară de aceste nu vedem la doi pași; să căutăm vre-o locuință ne-ar fi imposibil. Răspunsul lui Ramiro mă împăimântă.

Stam amândoi, neîndrăznind să facem un pas.

— Dar să vii și tu pe șaua mea?

Îi spusese eu că să găsească un mijloc pentru a merge înainte.

— Aș, și calul tău e tot atât de obosit.

— Atunci?
— Să stăm aci imi răspunse Ramiro posomorât.

Și cum ne consultam împreună ce să facem, ni se păru că auzim un zgomot de pași. Tăcurăm și ne ațintirăm auzul.

În adevăr zgomotul era de pași și din ce în ce devenea mai distinctiv.

Când îl auzirăm în apropiere că să fim văzuți, Ramiro scâpără amnarul și imediat o voce puternică și groasă, ne întrebă cine suntem?

— Imediat răspunserăm întrebând pe omul care ne vorbise, cât mai avem până la Sevilla? El ne spuse că mai aveam de făcut mai mult ca o jumătate de poștă și că eu animalele noastre, ne-ar fi imposibil să ajungem înainte de a începe ploaia și totdeauna ne propuse să mergem la coliba lui, să rămânem noaptea aceea; ceea ce noi primirăm cu bucurie.

Mare ne fu însă mirarea noastră când omul ne conduse tot pe drumul care veniserăm.

— Noi am mai trecut pe aci, îi zisei eu mirat.

— Da, tinerii mei seniori, dar nu ați putut vedea coliba mea, căci e în partea opusă drumului și este ascunsă între palmieri, răspunse el mergând mereu.

Când am ajuns la coliba lui, el deschise ușa, ne aprinse o lampă și ne pofti înăuntru.

Primul intră Ramiro, în urmă eu. Când el intră, îl văzu-i că face un pas înapoi îngrozit, înainta și eu, dar imediat mă dădu-i și eu înapoi câțiva pași.

Camera avea aspectul cel mai sinistru. În cele patru colțuri ale ei, era câte un schelet omenesc. Lângă perete era un fel de cuptor mare de tot și în mijlocul odăii era un fel de masă lungă, pe care erau așezate un lighian de fier și sticlețe cu diferite compoziții. În lighian văzurăm o găină neagră, spintecată.

Un fel de ras diabolic ne făcu să ridicăm capul și să privim pe om. Era cam de cincizeci de ani, puțin cărunt, ochii îi erau mari și scântecitori, împrejurul ochilor avea o coareță vânătă de li da un aspect atât de înfricoșător, că desigur, dacă ne propunea la lumină a-l urma, mai bine preferam să rămânem fără adăpost și tot nu primeam...

Pe când rămăserăm impietriți neîndrăznind să intrăm în sinistra

odăe, zgomotul ploaiei începu să se audă.

Stăpânul acestei odăi, acelu ce ne îngrozise atât de mult, ne spuse cu vocea lui puternică:

— Intrați tinerii mei seniori și nu vă îngroziți de aceste mici nimicuri.. e mai îngrozitoare ploaia care a început. Nu auziți, pare o erupțiune de norii?

Ramiro mai îndrăzneț făcu un pas înainte, eu mașinalicește îl imitai.

Omul ne dădu scaune, pe care, supuși de groază, ne așezarăm.

El se așeză pe divanul sărăcăcios și începu să ne privească curios, apoi deodată ne spuse:

— Nu este așa, că vă îngroziți de tot ce vedeți? Ei bine, eu sunt José Vrajitorul. Omul pe care-l ocolesc toți, după cum mă ocoliiți și voi seniori.

Noi tăceam, el urmă iar.

— Vrajitor... Oamenilor le trebuie să aibă frică ca să te respecte și să nu-ți facă rău.

Aceste vorbe, el le spuse cu un ton care ne dădu curaj și-l întrebă de însemnătatea lor.

— Senior, ne spuse el, pe vremuri am fost bancher. Mi se dusese vestea de bogății, care din gură în gură se înmulțeau, ajungând fabuloase. Fui foarte supărat când am auzit aceste versiuni și mai ales imi fu frică să nu fiu pradat; așa că într-o zi imi strânsei toți banii și am fugit din localitate. În urma mea, chiar în acea noapte, aflai că hoții venira și-mi devastară casa. Am mulțumit lui Dumnezeu că am scăpat dar m'am simțit și mai îngrozit a nu fi aflat de cineva, răticind eu banii la mine. Într-o seară, ca și voi rătăceam prin împrejurimile acestea și când, împăimântat, tremuram de frică, am auzit un glas de om. Eu l'am rugat să mă îndrepte spre o locuință, el imi dădu chiar coliba lui ca azil... și ca și voi când am intrat în coliba lui m'am îngrozit de aspectul ei sinistru; dar el era om bun și imediat mă făcu să înțeleg și să nu-mi fie frică; și căpătai alături încredere în el că i-am spus toată întâmplarea mea; el mă sfătuia ca un părinte să locuiesc cu el; fiindcă toți aveau frică... fiindcă el era Vrajitor. Eu am primit cu bucurie și astfel am trăit fericiți împreună până acum opt ani, când el muri și eu a trebuit să urmez lui...

— Și coliba aceasta e a lui, zise Ramiro curios.

— Da, a lui, sârmanul om, și ne arătă cu degetul scheletul de lângă

Stăpâne...
Ce-o să zică

Poporul despre tine?...
Irod avut-a frică
D'un fir de iarbă 'n lume,
D'o frunză, d'un grăunte,
D'un vierme peste care
Se calcă...

Irod (întrepușând, furios).
El e muncic
Ce 'n fața mea s'aucează...
Te uită... vine, vine!..
(Se arată steaua).
Întreaga-i strălucire
Mă n'uncă pe mine

(Centurionul îl ține, Irod face mișcări de nebun).
Irod (urmând)
At.. mergeți și toți pruncii
De doi ani și mai jos,
Ucideți...

Vreați să moară
Ș'acel ce-i zis Cristos!..
Frumoasa mea Iudee
Eu, eu s'o stăpâne
Iar nu Nazarineanul
Turbez, înnebunesc!..
(Își trece mâinile pe frunte și umbli mânia de colo până colo, Centurionul îl ține).

Și magii? Să-i închideți
Pe dată ce-or sosi

Soă... Vai, într'altă parte
Veți merge a rădăci.

Ruth intră disperată c'un copil în brațe și ingenauche înaintea lui Irod).

Stăpâne!... Fie-ți milă
Dun prunc nevinovat,
Dun suflet care geme
De chin împovărat.
D'o mamă care n'are
Vro altă mângăiere
Și 'n dar a lui viață
Vezi, în genunchi îți cere...
Cristos d'o fi să nască
De moarte o să scape.
Ca cel Atot puternic
Ce luptă ai încapere?
De ai ucide astăzi
Eu sute și la mii,
Isus care-o să fie
Tu n'o să poți să ști.
D'aceea a mea rugă
Spre tine îți îndrept
Și 'ngrijorată foarte
Iertarea tu aștept.

Irod (alungând-o furios).
Să piară tot ce'n cale
Acum mi se va pune
Și surzi să fiți ca mine
La orice rugăciune.

(Steaua care dispăruse s'arată iar, sbiriți pun mâna pe femeie și ucid pruncul. Irod, împăimântat, pune mâinele la ochi și fuge).

patul său, iată-l pe el... l'am des-
gropat acum un an și l'am pus lângă
gă patul meu....

Noi ne înfiorăm și ni se părea că
scheletul ia forme umane și că vine
spre noi....

Cu o mișcare înceată, el se duse
spre schelet și plecându-se luă o
cutie mare de lemn umplută cu pământ
în care erau înfipte din distanță
în distanță cruci mitite de
lemn și arătându-ne cutia ne spuse:

— Și aci este averea mea, dar care
acum nu mai îmi inspiră frică... se
îngrozește lumea la numele meu și
sunt sigur că nu se va hasarda ni-
menț să vie în acest loc blestemat,
după cum zic ei....

Începusem să ne familiarizăm cu
acest om și cu locuința lui sinistă.
Deși ne era oroare de cele trei sche-
lete ce ne rânjeau în fiecare colț,
primirăm să mâncăm și în urmă a-
țipirăm până a doua zi, când pe ur-
marăm drumul spre Sevilla pe caii
noștri acum odihniți....

Trad. de Sofia Al. Goescu.

A MURIT IUBIREA NOASTRĂ...

*A murit iubirea noastră
Toamna, cum ne era scrisă
— Palidă floare albastră
Vestejită într-o glastră —
Ne rămâne 'n urmă visul.*

*Cu plânsori, cu vorbe frântă
Să nu turburăm tăcerea
Moartei dragoste înfrântă...
Să lăsăm timpul să svânte
Din adâncu-ne durerea.*

*Să-ți fie soră, să-ți fie frate,
Căci străini nu putem fi,
Să visăm visuri curate
În nopți calde, înstelate.
Să uităm a ne iubi...*

Gabriela I. Anastasiu-Vuculescu.

Fior de toamnă

De câteva zile s'a bosomilat cerul
și s'a zburlit vremea, d'ai crede că
și-au pus în gând să prăpătească
pământul.

Plouă mereu, — în fiecare zi plouă
și bate vântul. Sufală, turbatul, par-
că ar vrea să-și stampeze o mână;
crivăț, nu aliceva! Când se repede
câteodată face val vârtej prin crân-
gile copacilor, îndoindu-le și gata
să le rupă.

PARTEA II-a

(În fund se vede staulul de vite,
Sfânta Fecioara, Ioset și pruncuț în
iesle).

Giobanii (cântând în cor).

*S'a născut Isus
Frumușel și blând;
Astăzi noi în iesle:
L'am aflat sczând.
S'a născut Isus
Cel prea înmățat;
Al Mariei fiu
S'al lumii împărat;
S'a născut Isus
Așa cum s'a zis
Și pentru el cerul
Acum s'a deschis.*

(Steaua iar se arată mare. Măgii
se văd încet trecând prin fundul sce-
nei și îndreptându-se către staulul de
vite. Urmează cântecele de stea:
„Trăi crăf de la răsărit" și „Patru
păstor!"

David (întrând sfios, e îmbrăcat
cu hăinuțe de păstor; îngenunchie
ca pentru rugă).

*Doamne tu ce tot ca noi
Ai venit p'acest pământ
Și din răsărit o stea
Ne-a vestit că tu ești sfânt;
Te îndură și în ceruri
Pomeneste de păstori
De oițe și de turmă,
De muntii de câmpii cu flori;*

Frunzele, sărăcăcioasele frunze
veștejite, smulse de nevăzute mâini
dușmane, zboară prin văzduh ca niște
pasări spaimântate, până ce, ude,
îngreuiate de ploaia care horbăie me-
reu, cad una câte una în zăoata de
pe uliță.

De la fereastră privește frământa-
rea asta îndârjită, ascultă vaețele fi-
rei, care străbat când ea niște țipe
sfâșietoare, când ea suspine
înăbușite, și simt cum mă cuprind
o jale întristătoare, parcă aș asista
la agonia unei ființe iubite...

Da, natura e în agonie! Pătrunsă
de fiorul morții se zbuciumă în spas-
mul celor din urmă clipe.

Și nu e una: nenumărate mij de
ființe se zbat în stingerea eternă...

Din ramul unui pom s'a deslipit
o frunză, — un val de vânt a smuls-o
fără milă. Privește cum flutură câțva
ușor și în neștire, apoi, ca obosită,

plutește lin și cade în mocirlă.

De-acum s'a stins viața ei din lu-
mea pământoască. Măine, poimăine
va putrezi cu totul, — și aceea care a
zâmbit în mugur primăvara, care
m'a ocrotit o vară întregă de arșița
soarelui, nu-î va mai vedea strălu-
cirea nici odată, nici odată nu va
mai tresări la șoptele zefirului. Și
cine știe ce viață sufletească, ce tai-
ne duce ce ea în întunerec de veci!

Ca frunza e și omul... Când bru-
ma toamnei i-a sleit cele din urmă
picături de vlagă, vine vântul și
atinge slaba licărire de lumină ce
mai pălpăia într'ânsul...

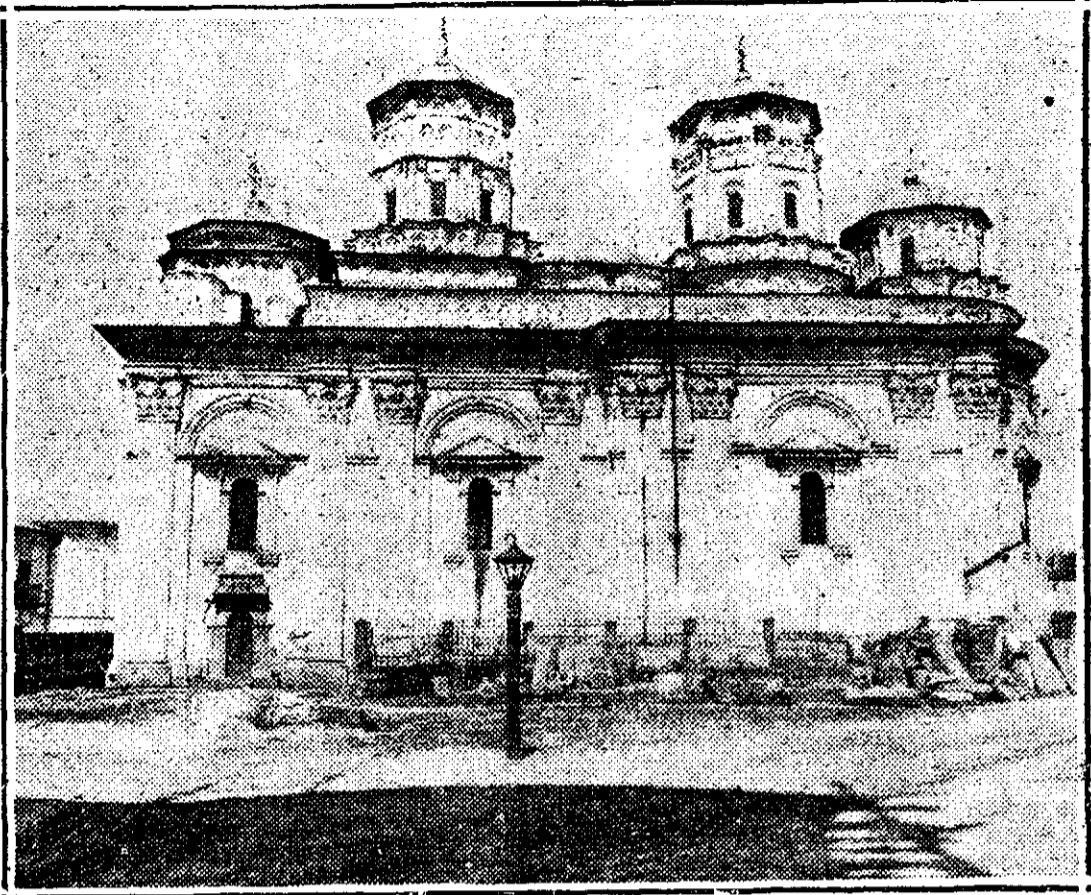
Om și frunză, frunză și om, d'a-
valma merg în sânul celui ce pre-
face toate...

Ce poate fi după aceea, singur
Dumnezeu o știe...

Fetești.

R. C. Paraschivescu

VEDERI DIN ȚARĂ

Fosta mănăstire Golia, din Iași.

PROVERBE

Te tocmește dușmănoșie și plătește
omenește.

Bună învoială, rea tocmeală.

Dacă risipești meiul, anevoc îl ai.

O boală dacă vine la om, strigă că-
tre celelalte.

Barba lasă să se ducă, capul să tră-
iască.

Nici mi-a nins ca să mi' degere, nici
mi-a ploat ca să nu mă ud.

*Ne ferește împărat
De tot ce e crud și rău
Aminteste-ți că or care
Este tot supusul tău.
Nu uita pe copilașii
Ce-ți îndreaptă rugă fierbinți
Cărora le ești speranță,
Și s'armanți făr' de părinti.
Nu uita pe cei ce sufer,
Pe bolnavi și pe bătrâni;
Tuturora le fii Doamne
Și părinte și stăpân.
Rugăciunea mea ascultă
Tu ce astăzi pe pământ
Ai venit spre mântuire
Și 'n cor ingerii te cânt.*

Corul ingerilor (cântând).

*Mărire, Mărire
Întru cei de sus...
Mărire, Mărire
S'a născut Isus.
Mărire, Mărire
Și pace între voi;
Mărire, Mărire
Domnul e cu noi!*

(Vin steaua, copiii, popor, etc. Ur-
mează corul cunoscut: „Astăzi
Prea curată" etc. Melchior, Gaspar
și Baltazar merg către staul cu pom-
pă mare).

Melchior (dând smirnă).

*Eū sunt Melchior care steaua
L'a adus din răsărit
Să se închine Celui care*

*Azi pe lume a sosit;
Fă mirezmele alese
Ți-le-aduc ca unu sfânt
Căci știu Doamne că prin tine
Mântuiți greșiți sunt.
Fie balsamul vieții
Să-l reverși în valuri mari.
Împotriva încercării
Ne fii răbdători și tari.
Haruri fie și se cade
Dela rege, la păstor;
Căci tu ești stăpânul lumii
Și liman mântuitor!...*

Baltazar (dând daruri de aur).

*Eū sunt Baltazar ce aur
Îți aduc ca la împărați
Și naintea ta mărite
Vin cu genunchii plecați.
Căci de și eū sunt bogatul
Cel mai mare 'n răsărit.
Fără lege îmi e traiul
Greț, amar și chinuit!...
Cu puterea ta trecutul
Fă din minlea mea să-l șterg
Și pe căile dreptății
Îndreptează-mă să merg.
Tu să-mi scoți din suflet dorul
Ce am avut pentru comori;
Când voi mai gândi la aur
La minut să mă omori.
Lăcomia să mi-o vindeci
Doctor sufletesc... Eu cer
Bogăția mea să fie
Tatălul nostru din cer!*

Gaspar (dând tămăie).

*Pe noi Irod, împăratul,
Ne-a 'ndreptat pe drum greșit;
Dar noi după stea pornim
Și la tine am sosit;
Căci așa prooroc-t-ai
Învățați cei mai mari
Că tu soarele dreptății
Între noi ai să răsari.
Pentru omenirea asta
Ai să mori și să 'nviezi,
Dar pe calea biruinței
Tu va să o îndreptezi.
De aceea eū tămăie
Ți-am adus, căci murilor
Știu că ai să fii, o Doamne
Și limanul tuturor...
Fă să ne gândim la moarte
În ori și care minut
Să 'mplinim a ta voință
Căci chiar d'asta te-ai născut
Tu ești pâinea, tu ești sarea
Fii nădejdea omenirii,
Du-ne o luccafăr sfânt,
Spre tărâmul mântuirii!...*

(Corul ingerilor se repetă. Corbina
cade).

Smara

Succesul enorm

și fără seamăn în țară

— OBTINUT CU —

CREMA, PUDRA și SĂPUN FLORA

PREPARATE DE

AL. ITEANU, Farmacist, Furnisor al Curții Regale Române

face ca pe zi ce trece să se ivească noi articole similare; cu toate acestea vânzarea preparatelor „**FLORA**” crește mereu, ceea ce dovedește că sunt într'adevăr neîntrecute și că cine le-a încercat odată nu le mai schimbă.

Onor. Public e rugat a refuza ca neevitabile dacă aceste preparate sunt în cantități mai mici sau altfel decât în ambalajul original arătat aici. — Crema „**FLORA**”, se vinde cu Lei 1.50; Pudra „**FLORA**” cu Lei 2 și Săpunul „**FLORA**” cu Lei 1.25.

Orice cremă care se vinde sub denumirea de „**FLORA**” în cutii rotunde de lemn sau în cutii și borcane de porcelan, cari nu sunt la fel cu cele arătate aici și pe un preț mai mic de Lei 1.50 nu este adevărata Cremă „**FLORA**” ci o imitație.

Borcanel original

UN SFERT DIN MARIMEA NATURALA

Capilogen apă de păr

Pomadă de păr

Lei 3.25, mică Lei 2.50. Pomada borcanel mare Lei 2.50, mic 1.75.

FLORA

pentru îngrijirea rațională a părului Capilogen FLORA Sticla mare

Pastă de dinți

Apă de gură

stare. Pasta BUCOL Lei 1, Apa de gură BUCOL Lei 1.50.

BUCOL

întrețin gura și dinții în cea mai perfectă

SĂPUN DE LAPTE DE CRIN și LAPTE DE CRIN

FLORA

înfrăgezesc pielea, înlătură petele și coșii de pe obraz, înlezească tenul și mâinile. Laptele de crin FLORA se recomandă în special persoanelor obișnuite a întrebuința cosmetice lichide. Prețul: Lapte de crin Lei 2. — Săpun Lei 1.25.

La nemulțumire se restituie costul pentru ori-care din aceste preparate. De vânzare la drogherii, farmaci și galanterii